

Till mitt försvar

- om advokat Sargon de Basso

Av Peter Johansson
Ordfront (2020)

Pia Hellertz – april 2020

Efter att ha läst *"Till mitt försvar – om advokat Sargon de Basso"* så är jag övertygad om att om jag någonsin skulle behöva en advokat så skulle jag göra allt för att få just **Sargon De Basso**.

Författaren **Peter Johansson** har gjort ett fantastiskt arbete med att låta Sargons egen röst genomsyra texten genom att han skrivit i jag-form. Det är som om Sargon själv berättar utan mellanhand. Skickligt! Om det är Sargon själv eller Peter som är "cliffhangers"-mästare blir därför oklart. En "cliffhanger" är en mening eller till och med bara ett ord i slutet av ett kapitel som "tvingar" läsaren att fortsätta läsa, eller en bild i en film före reklamen så man måste återkomma till filmen. Nästan alla kapitel i boken slutar med "cliffhangers".

Förordet, prologen, är ett suveränt exempel. Där berättar Sargon om sitt möte med en anhållen nazist som han ska vara försvarsadvokat för och den process som sker på grund av att Sargon är mörkhårig med utländskt namn. Nazisten accepterar honom som sin försvarsadvokat efter en laddad stund. Den berättelsen anger tonen i boken.

Den avslöjar också Sargons värdegrund när det gäller allas rätt till försvar, oavsett ras, etnicitet, religiös, politisk eller sexuell grundsyn. Boken är en resa som kantas av utmaningar på alla fronter. Sargon avslutar boken med att säga: *"Den här människan har också rättigheter"*. Han tror på den uppgiften och lever efter den. Mycket imponerande! Inte undra på att han nånstans i massmedia beskrivs som *"en av Sveriges bästa försvarsadvokater"*.

Vem är författaren Peter Johansson?

Enligt några korta rader på bakre bokomslaget är han journalist sedan 30 år tillbaka och har varit chefredaktör för flera tidningar. Han har varit med om att starta nyhetstjänsten *Omni* och även branschtidningar om juridik.

Vem är advokaten Sargon de Basso?

I boken berättar Sargon om sin bakgrund och uppväxt. Hans familj har rötter i Turkiet, den del som grekerna kallade *Mesopotamien*, landet mellan floderna

Eufkrat och Tigris. Landet föll år 612 f.Kr. och sedan dess har assyrierna varit statslösa. Sargon berättar att deras gamla hemland idag finns ”i delar av nuvarande Irak, Turkiet och Syrien” (s.13). Berättelserna om ”landet mellan floderna” har fascinerat mig länge och berättelserna om sumererna och deras tidiga utveckling likaså, men det är tema för en annan artikel. Jag vill dock citera från en kort beskrivning på nätet:

I området där Irak idag ligger fanns för 5,000 år sedan Mesopotamien, Landet mellan floderna. Folket som bodde i de södra delarna av Mesopotamien kallades för sumerer, och de levde i världens första högkultur. De var först i världen med att bygga och bo i riktiga städer, och de gjorde uppfinningar som spred sig över världen och som används än i dag. Det var de som uppfann hjulet! Sumererna var de första som lärde sig att bruka jorden. De studerade solen och månen och delade in året i tolv månader, dygnet i timmar och minuter. De hittade på de astrologiska tecknen, uppfann bronset och var dessutom först med att utveckla ett skriftspråk kilskriften.¹

Familjen beskriver det som att de kommer från Assyrien.

Sargons pappa, Iskender de Basso, pekar på sin gamla hemby.

Enligt en artikel vill man återerövra de gamla byarna och ägorna i Turkiet. Han fick efter en hård kamp papper på att både huset och några av fälten runt byn Narli tillhör honom.²

Sargon konstaterar att det assyriska folket var Mellanösterns mest drabbade och förföljda. Det var anledningen till att familjen flydde till Sverige. Då var det pappa **Iskender**, mamma **Sara** och de fyra bröderna **Noran**, **Ilan**, **ibbe** och **Erke**. Sargon själv är född i Sverige.

I en artikel år 2010 berättas att flyktingarna från detta område, bland andra

¹ <https://www.bokus.com/bok/9789127106765/landet-mellan-floderna-livet-i-det-gamla-mesopotamien/>

² *Kristne vil generobre landsbyer i Tyrkiet* – 24 aug. 2009 - <https://www.kristeligt-dagblad.dk/udland/kristne-vil-generobre-landsbyer-i-tyrkiet>

familjen Oktay/De Basso kunde återvända för att besöka födelseplatserna 34 år efter flykten.³

Jag - socialarbetaren

Under 80-talet arbetade jag som relativt nybakad socionom inom socialtjänsten i Örebro och hade bland annat ansvar för området *Sörbyängen*. Det var en radikal tid med kreativa idéer hos politikerna. En av dem föreslog att de socialassistenter, som senare kom att kallas socialsekreterare, och som hade ansvar för bostadsområden, gärna fick flytta ut sitt kontor till området. Jag minns inte om det var nån mer än jag som gjorde det. Jag tyckte det skulle bli fantastiskt spännande att få sitta ute i det helt nybyggda Sörbyängen, med dess spännande arkitektur med radhus byggda omkring innergårdar. Mitt i området fanns ”höghuset” som dels hade bostadsrättslägenheter, dels äldreboende, dels hemtjänstkontor och dels förskola.

Jag fick ett kontorsrum på nedre botten mitt emot den stora entrén. Mitt kontor syntes för alla som kom in. Arbetskamrater undrade hur jag kunde välja att sitta så ”ensam”. Ensam? Jag hade förskollärare, hemtjänstpersonal, pensionärer och boende omkring mig. Jag älskade detta sätt att arbeta. Jag till och med hängde ut socialbidragsnormen på en affisch på väggen utanför mitt arbetsrum så alla skulle kunna se vad de hade rätt till. Det var ju offentliga uppgifter men många tyckte det var ”skämmigt” att knacka på och fråga så detta blev en enkel lösning.

Under den här tiden skulle flyktingar från Turkiet integreras i det nya området. Det var så jag fick kontakt med familjen De Basso, som då hette Oktay. I boken berättar Sargon varför man bytte namn. Oktay var ett turkiskt namn. De Basso är ett assyriskt namn. Intressant! Jag har undrat men aldrig frågat.

Sargon berättar om den politiska situationen i Turkiet och bakgrunden till flykten till Sverige. Mycket intressant!

Jag fick många intressanta samtal med ”pappa Iskender” där han berättade om landet mellan floderna, om sin världsbild som assyrier, om barnen – fem söner som han och ”mamma Sara” skulle hjälpa fram i en ganska främmande och utmanande värld, full av frestelser för unga grabbar.

Vad Iskender aldrig berättade, men som Sargon nämner i boken, var att hans pappa, Sargons farfar, också som 70-åring hade flytt till Sverige och bodde i Jakobsberg. Han hade då tillbringat fyra år i häkte i Turkiet. Sargon berättar att farfadern hade fungerat som en fredsmäklare i samband med kurdiska klanfejder

³ *Assyrian Family Returns to Turkey After 34 Years* - <http://www.aina.org/ata/20100924214425.htm>

– och innan honom hade hans farfarsfar gjort det (s. 99).

Farfadern dog 104 år gammal på ett servicehem i Jakobsberg. Sargon hann en vecka innan dess berätta för farfadern att han blivit färdig advokat.

Sannerligen har Sargon släkttraditioner att leva upp till.

Sargon berättar att Iskender jämt satt med sina böcker och läste, så han blev en förebild för sina söner. Han berättar också att Ibbe, näst äldste sonen, ”*var familjens snille. Från att han fyllde 14 finns det inte en bild på honom där han inte tittar i en bok. Han hade typ 5,0 i betyg, läste Dostojevskij som 13-åring...*” (s. 16). Med mera... Sargons beskrivningar av sina bröder genomsyras av kärlek och stolthet.

Sargon skriver att familjen var ett ”matriarkat”, även om ”grabbstämningen regerade” (s. 17). Det var Sara som var ”*centralgestalten i vår familj*” (s. 15). Han berättar att de vuxna sönerna fortfarande idag säger att de ska ”*hem till mamma*” när de åker till Örebro. Jag tyckte alltid att hon såg ut som en ”drottning”.

Iskender och Sara besöker sina hemtrakter

Med den här bakgrunden blev läsningen av boken extra spännande och väckte många minnen och känslor av att vara ny och osäker socionom till liv. Sargon berättar så levande om hur det var att vara ny och osäker advokat så jag fann att det var likartade känslor trots olika yrken.

Den första tiden i Sverige bodde familjen i Jakobsberg utanför Stockholm, men de flyttade så småningom till Örebro och Sörbyängen. Sargon berättar i boken att det berodde på att Iskender började studera på *Socionomprogrammet* på dåvarande *Högskolan i Örebro* som år 1999 blev *Örebro universitet*. Efter min tid som socialsekreterare i Sörbyängen började jag undervisa på *Socionomprogrammet* och därför blev Iskender också min student, så vi fortsatte att ha

viss kontakt, även om den blivit alltmer sporadisk med åren.

På grund av den ekonomiska situationen valde Iskender att hoppa av utbildningen och istället ge sig på affärsverksamhet. *”I rask takt köpte han en kemtvätt i Kumla och senare en krog i Örebro. I ett svep blev vi en renodlad företagarfamilj. Alla hjälpte till”* (s. 20) Sargon berättar hur han tillsammans med sin far skurade mattor och tvättade i kemtvätten och hur han skötte bardisken på krogen, samtidigt som han funderade över vad han skulle bli. Det var på fikapauserna på kemtvätten, ensam med sin far som Sargon tyckte att han fick lära känna honom djupare. Texten genomsyras av stolthet över pappan.

Samtidigt berättar han om kroglivets avigsidor, om bråk med överförfriskade och våldsamma gäster, om strategier att hantera detta, om hot från personer som han lyckades övermanna och som sen fanns kvar som demoner framöver. Dessa erfarenheter och insikter fick en mycket stor betydelse för Sargon i hans roll som försvarsadvokat. Hans förståelse för utsatta människor fördjupades, men också insikten i de livsstilskriminellas liv och vardag och mycket mer. Det är som om Sargons hela barndom och uppväxt bäddat för hans liv som *”en av Sveriges mest framgångsrika försvarsadvokater”*, som nån tidning skrev.

Barndomen i Sörbyängen

Sargon berättar ganska ingående om sin tid som barn i Sörbyängen. Han föddes i Sverige så Iskender berättade att när grabbarna bråkade så kallade Sargon sina bröder för ”svartskallar”. Då gav dom tillbaka och kallade honom för ”potatisskalle”. I boken berättar Sargon om de nära relationer bröderna hade och om hur det hjälpte varandra när det blev problem.

När Sargon berättar exempelvis om hur han med hjälp av en handbok *”som pappa sparar från sin tid i studentrevolternas Istanbul”* försökte skapa en ”brandbomb” så höll jag andan – Sargon ville vara revoltör och ville pröva sig fram. Pappa Iskender hade försökt gömma boken *”under de buteljer med Chivas Regal som jag ett par år senare skulle nalla ur på fredagarna”* (s. 12). Långt senare i boken fick jag veta hur det gick med bomben...

Sargon berättar om en barndomskompis som kallades **”Ögat”**. Jag blev nyfiken på om det var ett barn som jag också kommit i kontakt med... Men den nyfikenheten kommer jag nog inte att få stillad... ”Ögat” ville bli polis berättar Sargon – och det blev han (s. 79).

Den röda bakgrunden mattas

Sargon berättar om familjens ”röda bakgrund”. Pappa Iskender var mycket intresserad av den socialistiska ideologin och läste **Marx** och **Lenin**, vilket inspirerade söner. **Ilan** blev aktiv socialdemokrat och är nu kommunalråd i Jönköping samt kandiderade till EU hösten 2019. Jag vet inte hur det gick.

Sargon berättar att hans ”röda bakgrund” successivt mattades av bland annat när ”järnridån” föll och ”med den försvann hela mitt utrikespolitiska engagemang” (s. 21).

Advokat

Det var ”mamma Sara” som styrde framtiden. När Sargon funderade på *Journalisthögskolan* så sa hon ”Min son ska inte bli journalist. Det passar inte dig. Du ska bli advokat!” (s. 23) Sargon skriver: ”Mamma presenterade sin ståndpunkt lugnt och sansat, som om det inte rörde sig om en åsikt utan om ett obestridligt och vetenskapligt faktum”.

Sargon fick en plats på juristlinjen i Uppsala. Där fick han det tufft. I Örebro hade eleverna varit ”ett tvärsnitt av samhället”. Han hade själv varit en av de ”tongivande i klassen”. Men i Uppsala blev han ”fast förankrad i bottenskiktet” (s. 25). Studierna gick dåligt, betygen blev dåliga, betygshetsen var hög. Han berättelser om studietiden och hans hemlängtan var en stark läsning. Och jag undrar hur det är idag? Min dotterdotter går där nu. Jag måste fråga henne.

Sargon gick på en föreläsning med den advokat som både skulle komma att bli hans idol och förebild och även den som lät Sargon få bli praktikant på hans advokatbyrå, den legendariske **Peter Althin**. ”Jag ville bli som Peter Althin”, skriver han (s. 27). Han fick göra dels sin 10-veckors uppsatspraktik och dels sin tid som biträdande jurist på Peter Althins byrå. Där blev han kvar i 10 år (s. 147).

Sargon berättar ingående och spännande om hierarkin inom byrån, om hackordningen, om stöd och uppmuntran, om goda råd. ”Du måste börja tala högt HELA TIDEN! När du svarar i telefon: ADVOKAT DE BASSO! När du är i rätten: MIN KLIENT FÖRNEKAR BROTT. Alltid. INGA UNDANTAG!” Vilken undervisning! Och Sargon lyssnade och lärde...

En intressant lärdom var: ”Ställ aldrig en fråga som du inte vet svaret på!” i samband med ett mål han misslyckades med (s. 57). Försvarsadvokaten måste vara mycket väl förberedd och lära känna sin klient.

Advokatens utmaningar

Den stora delen av boken handlar om de utmaningar, de rättsfall, de rättegångar som blev Sargons framtid. Det är enormt fascinerande läsning. Det är som att höra skådespelare och artister berätta om planering, nervositet, scenskräck och strategier för att framträdandet ska bli så perfekt som möjligt. Den stora skillnaden mellan försvarsadvokaten och artisten är att försvarsadvokaten har en klients liv och framtid i sina händer, artisten har bara sin egen framtid att vara rädd om.

I början var det nästan ingen annan advokat som hade utländskt påbrå så

han fick ofta frågan i rätten om han var "tolken".

Utmaningarna handlade om vårdnadstvister, om att försvara en barnamördare, nazister inom Nordiska motståndsrörelsen som åtalats för våld, män som blivit anklagade för våldtäkt och mycket mera. Han skriver: *"Jag har under mina år i branschen företrätt personer som i olika brottsutredningar ställts mot varandra, beskrivit som de mest extrema av ytterligheter: Det är kvinnor vs kvinnohatare, homosexuella vs homohatare, Bandidos vs Hells Angels-sympatisörer och vänsteraktivister vs nationalsocialister. Alla har de en gång varit barn"*. Sargon konstaterar också att de alla har *"den ovillkorliga rätten till ett lojalt och oberoende försvar och därigenom en rättssäker prövning av sitt åtal. Utan denna rätt finns ingen demokrati att tala om i Sverige"* (s.216).

Han undrar också vad som händer om *Nordiska Motståndsrörelsen* förbjuds? Vad händer härnäst isåfall? *"Liberalerna har redan sagt att kommunismens illdåd ska jämföras med nazismens"* (s. 219).

Sargon berättar om de fysiska och psykiska utmaningar som arbetet gav honom. *"... på nätterna kom frossan. Jag låg kallsvettig under duntäcket och såg hur solen kröp fram på morgonen utan att jag kunnat somna. Den natt det var som värst funderade jag på att hoppa ut genom rutan från tredje våningen. Prestationsångest blandades med scenskräck."* (s. 124) Han lärde sig så småningom att vända skrällen till positiv energi.

Kändisadvokater och kändisklienter

Sargon berättar om kända personer och kända fall som jag läst om genom åren. Bland annat nämner han **Henning Sjöström**, kändisadvokaten som inspirerade Sargon när han sagt att advokaten *"hade en betydelse. Att en advokat kan göra skillnad"* (s.29).

Jag undrar om Sargon vet att Henning Sjöström på gamla dagar lärde sig sjunga? Sjöström hade i skolan fått veta att han inte kunde sjunga och att han fick underkänt i sång. Han gick sen genom livet med den fasta övertygelsen att han inte kunde sjunga. När han började närma sig pensionsåldern träffade han den kände musikern, pianisten och dirigenten **Jan Eyron** (1994–2012). Sjöström säger till Eyron: *"Tänk så avundsjuk jag är på dig som har en talang som du kan glädja andra människor med. Och jag som är så omusikalisk."* Eyron sa då: *"Vet du inte om att det inte finns några omusikaliska människor? Det finns bara dom som går omkring och tror att dom är det. Jag tycker att du som är så känd skulle kunna bli en bra modell genom att du sätter upp ett djärvt mål."* *"Vad skulle det vara?"* undrade Sjöström. *"Jag tycker att du kan sätta upp målet att inom ett år ha en offentlig konsert"*. Och Henning Sjöström var djärv. Han hade varit spjutkastare i landslaget och var tävlingsinriktad. Så han

tog kontakt med **Hans Gertz**, den kände sångpedagogen som arbetade med mental träning och som undervisade många av de mest kända sångarna i Sverige. Henning Sjöström gick hos honom ett år. Sen hade han en offentlig konsert och spelade också in ett par skivor. Några sånger finns på Youtube.⁴

Sargon berättar bland annat historien om **Joy Rahman**, hemvårdaren som anklagades för att ha mördat en gammal kvinna, men som senare blev friad efter ingående undersökning, bland annat med hjälp av journalisten **Dick Sundevall**. Fallet blev startskottet för liknande resningsansökningar. Det blev också en fråga som aktualiserade temat *oskyldigt dömda*. **Göran Lambertz** var *Justitiekansler* vid den här tiden och han ”*stod på den lilla människans sida*” (s. 71).

En kändisklient blev skådespelaren **Mikael Persbrandt** som blivit utsatt för *Expressens* karaktärsdåd genom att tidningen påstod att han varit intagen på klinik på grund av alkoholförgiftning, vilket Sargon avslöjar var en lögn. Medierna förföljde Persbrandt på flera sätt. Det blev en kamp mellan å ena sidan mediernas påstående att de hade tryckfrihet och å andra sidan människors rätt till integritet. Mikael fick till och med stöd från hovets presschef **Elisabeth Tarras-Wahlberg** som på *DN Debatt* hyllade Mikaelns process. Kändisjournalisternas drev av kända personer drabbade även Kungahusets innehavare. Sargon tar **prinsessan Dianas** utsatthet som exempel. Det var dags att sätta stopp för det. Efter lång kamp vann Mikael och Justitiekanslern och därmed också Sargon målet mot Expressen.

Mikael Persbrandt var uppvuxen i Jakobsberg så det fanns flera kopplingar som ledde till att Mikael och Sargon blev goda vänner.

Sargon berättar kort om det s.k. neurosedynmålet som **Henning Sjöström** tillsammans med **Leif Silbersky** drev med framgång. Sargon berättar bland annat om Silberskys ödmjuka attityd när han blev påhoppad av någon som ”*bara ville skapa en scen*” (s. 143). Sargon har ofta mycket positiva berättelser om både juristkollegor och klienter.

Flera av de klienter Sargon berättar om känner jag igen från massmedia. Det var mycket intressant att få bakgrundsberättelser och andra perspektiv på det som hänt. Jag tror att dessa berättelser kommer att utveckla en mer nyanserad syn på massmediernas berättelser hos oss som läser och lyssnar på media.

När Sargon berättar om skådespelaren **Örjan Ramberg** som beskylldes

⁴ Det var fil.dr. och skaparen av Mental träning **Lars-Eric Uneståhl** som berättade om detta, vilket jag sen skrev om i boken om honom och hans verksamhet, ”*Den Mentala Träningens Historia*”.

Nationalsången - <https://www.youtube.com/watch?v=4yFsEieB3m8>

My Way - <https://www.youtube.com/watch?v=RnDrmOFySu8>

Blowing in the Wind - <https://www.youtube.com/watch?v=VJdvHJdljZs>.

för att ha misshandlat sångerskan **Josefin Nilsson** så att hon började använda tunga opioider, vilket ledde till hennes död, något som dokumentären *"Älska mig för den jag är"* som SVT visade i mars 2019, så skämdes jag. Jag hade liksom alla andra totalt gått på SVTs ensidiga vinkling. Men varken jag eller resten av landets medborgare fick ju någon alternativ berättelse. I kapitlet *"Sveriges mest hatade"* berättar Sargon att Örjan Ramberg kontaktade honom via telefon och sa: *"Jag vill ha mitt liv tillbaka"*. Det ledde till att han fick det (s.279ff). SVT fälldes för dokumentären.⁵

Under Metoo-rörelsen som bröt ut hösten 2017 startade en serie anklagelser mot män för sexuella trakasserier. *"Många kände en blodtörst att hänga påstådda förövare"*, skriver Sargon (s. 275). Regissören **Ulf Malmros** karaktärsmördades inför sina kollegor och i massmedia och blev totalt förtvivlad över de anklagelser som drabbade honom. Han kontaktade Sargon. Ännu en fascinerade berättelse om kampen för upprättelse, vilket Ulf Malmros fick. Det blev helt klarlagt att kvinnan som anklagat honom ljög.

Fotboll

När Sargon var 28 år blev han tillfrågad om han ville bli ordförande för **Assyriska FF**, *"uppstickarlaget från Södertälje som likt en målsökande robot tagit sig upp genom fotbollens seriesystem"* (s. 116). Jag tänker inte berätta mer utan överlåter till läsaren att läsa om detta i boken. Men att jag nämner det beror på att när jag hörde att det fanns ett fotbollslag som hette Assyriska och eftersom jag visste att Sargon som barn gillade fotboll, så brukade familjen Oktay poppa upp i minnet varje gång jag hörde om fotbollslaget på TV och radio, men jag hade ingen aning om Sargons koppling till laget.

Sargon berättade att han aldrig hade lärt sig assyriska språket, men kontakterna med assyrierna i fotbollslaget fick honom att längta efter att lära sig sitt modersmål. Det fick han *"göra den hårda vägen, i styrelserummet"* (s. 118).

Sargon möter sin sambo

I ett mål möter Sargon en åklagare, **Johanna**, som så småningom kom att bli hans sambo. Åklagare och försvarsadvokat i samma familj. Spännande! Sommaren 2012 fick de sin förste son och två år senare sin andra. De bör alltså i skrivande stund vara 8 och 6 år nu. Alltså ungefär i den åldern när jag lärde känna Sargon.

Det är lätt att undra hur samtalen vid matborden går. Sargon slutar den korta berättelsen om detta med orden: *"Naturligtvis har Johanna helt fel, men jag har lärt mig att leva med det"* (s. 173).

⁵ SVT fälls för dokumentärfilmen om Josefin Nilsson – 9 dec. 2019 - <https://www.expressen.se/noje/svt-falls-for-dokumentaren-om-josefin-nilsson/>

Kritik mot rättssystemet

Om och om igen i boken tar Sargon upp rättssystemets olika brister. Jag hoppas många blivande jurister och även aktiva jurister läser boken och börjar reflektera och även diskutera hur dessa brister kan förbättras. Domstolarnas verksamhet måste vila på totalt rättssäker grund. De hanterar människors liv och existens.

I sista kapitlet skriver han inledningsvis att *"Det är med sorg jag ser ett Sverige som går i mer auktoritär riktning. Hur rättsstatens grundprinciper sätts ur spel"* (s. 287). Han konstaterar att *"om vi inte har en stark kår av försvarsadvokater så kommer justitiemorden att stå som spö i backen"* (s. 293).

Dags för egen byrå

Hösten 2015 beslöt sig Sargon för att lämna den byrå han varit med om att bygga upp efter tiden hos Peter Althin. Nu var det dags att bygga upp en egen byrå. Han började på allvar fundera över vad han egentligen ville med advokatyrket. *"Jag ville förändra"*, skriver han (s. 230). *"Våga sticka ut. Möta andra sorters människor. Driva processer för att försvara yttrandefriheten. Engagera mig i förtalsmål. Möta diskussioner och få rättssamhället att gå i en viss riktning. Kompromisslöst stå upp för rättssäkerheten i en tid då den står under angrepp"* (s. 230). Det är verkligen beundransvärda drömmar.

Han ville inte att det skulle finnas någon strikt hierarki på hans firma. Han skriver att han vill driva verksamheten som en *"välsorterad fritidsgård"* (s. 230).

För att göra en lång och spännande historia kort så blev det *Advokatfirman De Basso*. Om jag tolkar hemsidan rätt så har firman nu sju kontor i Sverige, i Stockholm, Södertälje, Örebro, Västerås, Sundsvall, Gävle och Göteborg.⁶

⁶ <https://www.advokatdebasso.se/>

Om detta har genomförts på fem år så är det inte undra på att Sargon känner sig sliten nu. Ett kapitel kallar han *”Käftsmällar och hyllningar”*. Han berättar bland annat att chefredaktören på *Expressen*, **Thomas Mattsson**, försökte på olika sätt misstänkliggöra Sargon på grund av hans val av klienter. Sargon menar att Mattsson försökte skrämma honom (s. 238). *”De ville att jag skulle backa. Rätta in mig i ledet igen. Men om jag gjort det hade jag känt mig som en nolla”*. Jag måste ta ett längre citat ur boken:

Jag har aldrig haft någon annan självbild än att jag är en andra generationens blatte från Sörbyängen, som efter bästa förmåga försöker kravla mig fram här i världen. Nu kom jag fram till att om Thomas Mattsson, som sitter på sin miljardbudget och har över en miljon läsare, upplever mig som ett hot så har jag i alla fall gjort någonting rätt (s. 244).

Då kände han sig lite som en segrare.

Helt klart är Sargon de Basso en segrare, på många sätt. Jag rekommenderar boken mycket varmt. I en kommentar på Facebook skriver Sargon: *”I helgen gick boken upp på top 10 (som bäst nr 3) på listan över Adlibris mest sålda Biografier & Memoarer. Ett fall framåt.”* Jag kan bara säga: Grattis Sargon!

Jag tycker att boken borde ingå i juristutbildningens olika inriktningar. Den väcker viktiga frågor om människosyn, etiksyn och förhållningssätt.

